Leopold Engel

Ko je Jakob Lorber leta 1864 umrl, je ostalo njegovo poglavitno delo - Janezov veliki evangelij - nedokončano. Šele 27 let pozneje ga je dokončala roka drugega prebujenega zapisovalca. Leta 1891 je Leopold Engel začutil klic, naj dokonča Lorberjevo delo. Tega mu je do leta 1893 tudi uspelo dokončati. Že večkrat je bilo opozorjeno, da se vsa oznanila, prejeta z notranjo besedo, zmeraj prilagajajo zmožnostim izražanja in dojemanja posredovalca. Zato ne preseneča, da se slog podanega besedila te sklepne knjige Janezovega velikega evangelija bistveno razlikuje od Lorberjevega. Pri oznanilih iz višjih sfer ni nekega določenega, zmeraj enakega ritma izražanja, temveč se ta zmeraj prilagaja sposobnostim zapisovalca. Vse sicer izvira iz duha besed, toda to ne velja za bolj ali manj popolno obliko.

Že zelo zgodaj, kot enajstletnika, je oče Leopolda seznanil z Lorberjevim delom, v Dresdnu je Leopold pozneje celo bežno spoznal prvega izdajatelja Lorberjevih zapisov, Johannesa Buscha. Nikoli pa si ni mislil, da bi bil lahko nekoč tudi sam poklican k zapisovanju. Sicer veren, se deček ni v ničemer razlikoval od drugih dečkov. V Dresdnu je pridobil dobro šolsko izobrazbo, najbolj so ga zanimale naravne vede. Njegov oče, odličen umetnik, igralec violine, ki ga je cesar Nikolaj nastavil v cesarskem gledališču v Petersburgu kot koncertnega mojstra in je tam dočakal tudi upokojitev, ni sina silil k ničemur, saj ni želel preveč vplivati na njegovo prepričanje.

Zato se je notranje življenje odraščajočega mladeniča oblikovalo po svoje, velikokrat je omahoval, se predajal posvetnemu. Globoko v srcu pa je skrival svetišče, vanj ni dovolil lažnivcem in zasmehovalcem: brezpogojno vero v Kristusa kot Boga.

Z dvaindvajsetimi leti se je Leopold Engel odločil za gledališče, in kot igralec je bil v različnih gledališčih tudi dokaj uspešen. Toda nastopanje na odru ga ni trajno zadovoljevalo, iskal je kakšno drugo dejavnost, ki ne bi zahtevala nenehnega spreminjanja kraja bivališča. Zmeraj znova se je po različnih neuspešnih poskusih vrnil v gledališče. Šele leta 1898 je lahko gledališču dokončno obrnil hrbet. Med bivanjem v Rusiji se je s pomočjo zvez skromno preživljal kot pisatelj.

O tem, kako je leta 1891 zaznal povabilo, naj dokonča zadnji del Janezovega velikega evangelija, pa je sam povedal tole: »Z nekim prijateljem, somišljenikom, sva

se dogovorila, da mu bom pomagal pri poslovnih zadevah in neki njegov izum še dopolnil ter po možnosti izboljšal. V ta namen sem se odpravil v Leipzig in tam stanoval pri njem. Čez čas me je začela vztrajno preganjati čedalje močnejša misel, da bi bil sposoben dokončati Lorberjev Janezov veliki evangelij. To misel sem zavračal, zdela se mi je brez podlage in nestvarna. Kako naj bi tolikšna milost doletela prav mene? Nikakor se nisem čutil dovolj vrednega za takšno opravilo. Toda notranji pritisk je bil iz dneva v dan večji, nazadnje je postal že neznosen. Prijatelju sem zaupal, kaj doživljam in tudi kaj mi pravi razum, namreč da bi iz mene lahko prišlo na dan samo kaj zgrešenega. Prijatelj je odmahnil z glavo in suho rekel: `Na vašem mestu bi sedel in začel kar zapisovati. Če se bo izkazalo, da je tisto, kar bo prišlo na dan nesmiselno, bomo to že opazili in zapisano vrgli v koš. Skratka, opogumil me je in poslušal sem njegov nasvet. Kako se je izteklo, se lahko vsak prepriča v tej knjigi (JVE - knjiga 11). Vsak dan sem zapisal le kratek penzum (Lat. pensum - delo, ki ga je treba opraviti vsak dan, naloga, op. prev), ki je vame pritekal jasno in razumljivo in h kateremu nisem bil zmožen dodati niti besede, takoj ko se je iztekel zadnji stavek. Tudi mi ni bilo treba prebrati prej zapisanega. Zaman je bilo tudi vsako premišljevanje, kaj naj bi sledilo potem, ko se je penzum končal. Četudi sem to skušal ugotoviti, se naslednji dan zapisano ni nikoli ujemalo s tistim, kar sem domneval, da bo. Poskusil sem se tudi upreti siljenju k pisanju, ki se je zmeraj začelo okoli 9. ure. To ni bilo mogoče, v veliko zabavo prijatelja, ki me je pri tem opazoval. Neka neznana sila me je prisilila k pisalni mizi in moral sem pisati.

Na pogosto vprašanje, kako se napoveduje notranja beseda, lahko rečem le tole: Pri svojem pisanju razločno razlikujem tri vrste pisanja. Najprej tisto, kar pisateljsko izvira iz mojega jaza kot posledica mojega znanja ali moje domišljije. Ko zapisano pozneje prebiram, četudi od zapisanega minejo leta, besedilo še zmeraj doživljam kot svoje delo. Pri vnovičnem branju se mi ne zdi nič tujega.

Drugi način pisanja pa sloni na preprostem navdihu, dotekanju misli iz daljnih sfer. To niso besede, temveč misli, ki pritekajo vame in jih v besede moram odeti šele sam. Takšen izdelek je na pol moja last - v bistvu pa ni niti to, kajti brez takšnega prenosa misli mi ne bi uspelo ustvariti nič uporabnega. Pogoj za uspeh pa so pravo razpoloženje, mir in nepristranski odnos do vsebine. Motnje takšno delo takoj pretrgajo, vanj se zlahka primešajo tudi lastne misli, ki so ob živi domišljiji celo sposobne povsem popačiti navdih. Pri tej vrsti pisanja sta nujni previdnost in samokritika, saj pri tem porogljivi duhovi radi uganjajo svoje nečednosti in nesmisel zlahka postane metoda. Napisano se ob poznejšem prebiranju pogosto zdi nekako tuje; človek se čudi, kaj je nekoč napisal, se pa marsičesa tudi bolj ali manj jasno

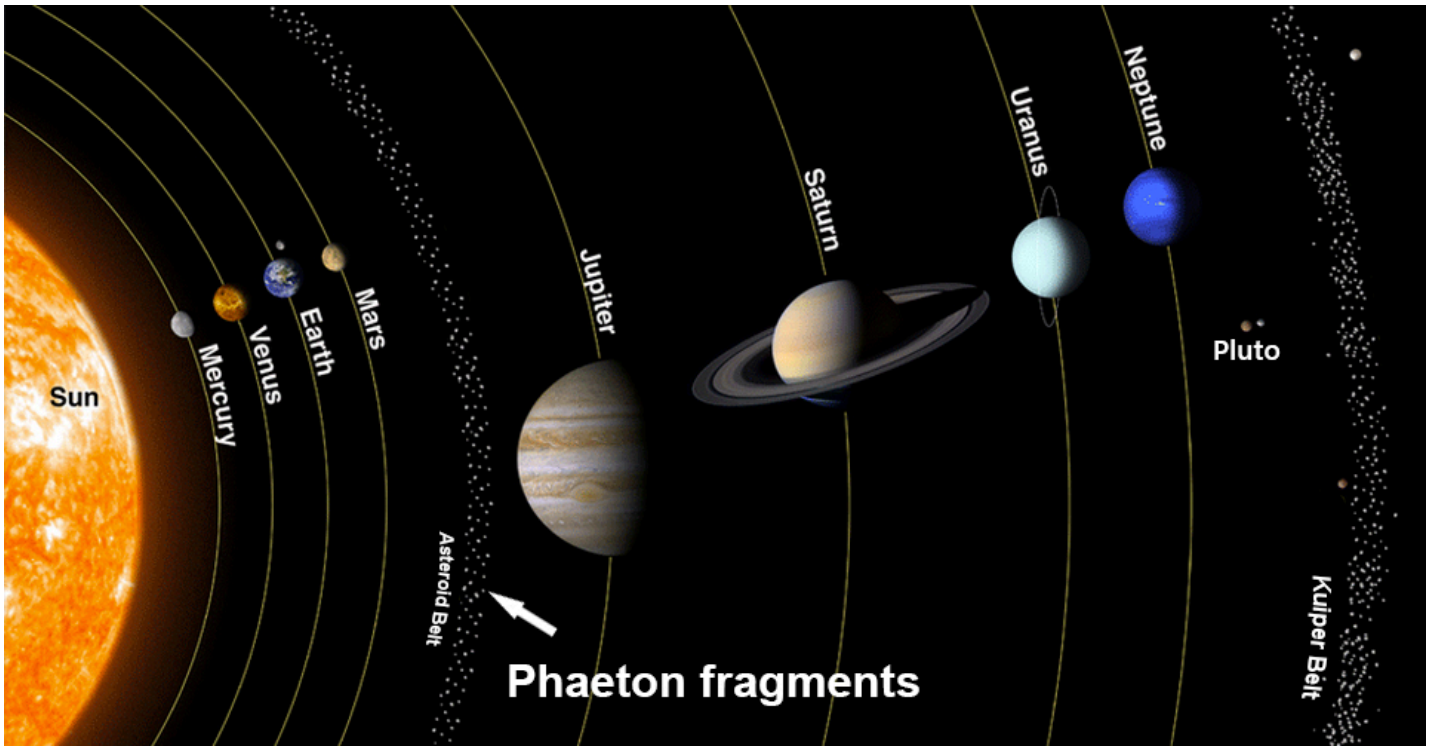
spominja.
Tretji in zadnji način pisanja pa je zame pogosto uganka. Lahko se pojavi kot že opisani pritisk, potem pa se - po prošnji navzgor - tudi jasno začuti notranji govorec, približno tako kakor tedaj, ko se človek spominja pogovora s prijateljem in ga prav »sliši« govoriti. Poteka kot dvogovor: Vprašanje in odgovor, jasna razlaga stvari, ki jih človek prej ni vedel, in - značilno znamenje! -, človeku vsebina zlahka izgine iz spomina, če je ne zapiše in tako utrdi. Takojšnje pozabljanje je dokaz pristnosti, kajti tistega, kar človek sam misli, se tudi spomni.
Pri tej in prejšnji vrsti pisanja zapisovalčevo roko pogosto nekaj vodi in tudi to je znamenje delovanja neke neznane sile. Zapisano tudi tako hitro izginja iz spomina zapisovalca, da mora pisec pri daljšem zapisu vsebino šele po koncu temeljito in pozorno prebrati, da bi sploh vedel, kaj je zapisoval. Pristno oznanilo zapisovalec čez čas zmeraj občuti, kot da ga ni zapisal on. Če se mi to ni zgodilo, sem na oznanilo gledal vsaj kot na preplet z lastnimi mislimi, torej kot na drugo vrsto zapisovanja z večjo jasnostjo in ne kot na tretjo. Samo skrajna samokritičnost in nepristranskost omogočata zapisovanje pristne notranje besede.«

Leopold Engel je zapisal: **Janezov Veliki evangelij – enajsta knjiga**
Nadaljevanje in zaključek Velikega Janezovega evangelija (knjiga 11), ki ga je zapustil nedokončanega Jakob Lorber.

V onostranstvu
Predstavlja onostransko vodenje in izkušnje preminulega, ki mu je bilo že v zemeljskem življenju dano spoznati in ceniti nova razodetja mistika Jakoba Lorberja (1800 Kaniža pri Mariboru -1864 Gradec Štajerska). Oznanja ga pokojni koncertni mojster Karl Engel.
Že kot otrok je gojil posebno ljubezen do številnih umetnosti. Z očetom in bratom je kot deček potoval po Nizozemski in koncertiral. Oba brata sta veljala za čudežna otroka.
Karl je postal odličen violinist, ki je premagoval vse tehnične težave, nespremenjeno je igral številne Paganinijeve skladbe - podobno kot Jakob Lorber. V zrelejših letih je Karl Engel postal znan kot raziskovalec Fausta in je bil avtoriteta na tem področju.
Njegovo zanimanje je segalo na vsa področja raziskovanja duše in spoznavanja duhovnega sveta.
V onstramstvu >>>

Malona

Kot znaki katastrofe nepredstavljivih razsežnosti, krožijo danes okoli našega sončnega sistema kot mrtve kozmične tvorbe ostanki nekdanjega planeta.

Malona ali tudi Phaeton

Kjer danes kroži roj asteroidov, se je v prazgodovinskih časih zgodila tragedija, za katero se zdi, da se nad njo razprostira tančica nerazrešene skrivnosti. Samo z logičnim sklepanjem lahko astronomija danes domneva o svetovnem dogodku, katerega ogromne sledi so se iz teme pojavile šele, ko je zvezdna fotografija pošiljala vse več dokazov o tem dejstvu.

V astronomskih delih lahko o tem preberemo: Asteroidi, imenovani tudi planetoidi, so skupina zelo majhnih planetov, za katere je značilno izredno majhna masa in premer. Njihove tirnice okoli našega Sonca so običajno zelo nepravilne in jih označujejo kot planete (tavajoče zvezde). Njihove tirnice so večinoma razporejene v prostoru, ki ga omejujejo tirnice sosednjih planetov Marsa in Jupitra. Danes poznamo skoraj dva tisoč takšnih asteroidov, katerih število in poimenovanje in njihova imena beleži zlasti nemški Keplerjev inštitut v Berlinu.

Luciferjeva izpoved

Izpoved in razmišljanje Luciferja

Dolina srečnih

Je potopis prijatelja, ki opisuje ljudstvo v notranjosti Afrike, ki je na prelomu stoletja, v času časa pisanja te knjige, živelo v miru in sožitju z naravo, še neodkrito in obdarjeno z najbolj osupljivimi naravnimi sposobnostmi. In to do te mere, da so se živali in narave sile prostovoljno podredile njihovi volji. Zato je ta knjiga tudi povabilo k iskanju poti nazaj k enosti z naravo in božanskim. Naj se te, dragi bralec, duh te knjige dotakne na tej poti!

Leopold Engel (novorazodetje.si)